

ГЕРОЙ

Narozen: 15.06. 1920 Prokopevsk
Zemřel: 19.10. 1998 Perm
Místo narození: Kemerovská oblast město Prokopevsk
Matka: Aleksandra Andrejevna Polunovskaja
Bydliště: ul.Obskaja dům čp.4 č.bytu 5

Vstup do armády: v r.1939 Novosibiřský vojenský okruh
Vojenská jednotka: 14.letecká armáda 269. let. divize - vel.eskadry u 845.leteckého pluku
Vojenská hodnost: nadporučík - bezpartijní
S letadlem JAK-1 taranoval Me 110 u jezera Ilmen
Letadla:U-2, Po-2, JAK-1, JAK-3, JAK-7B
Hlášení: 27.03.44 při doprovodu skupiny letadel Il-2 byl nad územím Estonska napaden více nepřátelskými letadly a při leteckém souboji byl sestřelen – stačil z letadla vyskočit

479 bojových letů
13 sestřelených německých letadel
1 taran Me 110 a přitom se svým strojem přistál
1 byl sestřelen
2 pokusy o útěk z německých koncentračních táborů
- po válce komunisty vězněn v SSSR v KT Ufa
- 1946 propuštěn z armády
- zbytek života mohl pracovat jen jako dekorater v divadle

HRDINA

Až v r.1990 mu byl udělen nejvyšší řád země: Герой Советского Союза/Hrdina Sovětského svazu

Významná data v zajetí:
hlášení 14.letecké armády za období 01.05 - 10.05.44 : dva pokusy o útěk
předání do tábora v Lodži Kgf.Lg.Nr.2.d..Lw nevrátil se z bojového úkolu
předání do Zajateckého tábora Rabštejn přiděleno číslo 3908
15.08.1944
útěk ze Zajateckého tábora Rabštejn 21.08.1944
dopaden a převezen do KT Grossrössen odkud se opět pokusil o útěk a opět byl dopaden
převezen do KT Buchenwald, kde zůstal až do osvobození RA 09.05.45
Po osvobození byl okamžitě opět internován, ale už komunisty v SSSR v táboře SMERŠ v Ufě
1946 - za nedůvěru byl ve 26 letech propuštěn z armády

KOMUNISMUS
=
NACISMUS

V říjnu v r.1943 se stala nevšední událost. Osamocený Me 110 fotografoval letiště Parkanovo u jezera Ilmen. Polunovskij dostal rozkaz zneškodnit fotografující letadlo. K souboji došlo nedaleko letiště, přímo před očima vel. 14.letecké armády gen. I.P. Žuravljajeva, který byl náhodou přítomen na letišti. Letadla střídavě mizela v mracích a souboj trval nepřiměřeně dlouho až došlo k tomu, že Polunovskému došlo střílivu. Nabral výšku a střemhlav taranoval Me 110 a zasáhl jeho boční křídlo a část ocasního křídla. Oba se řítili k zemi.Polunovskij stačil svého JAKa-1 ve vývrtce ještě srovnat a tak i s částečně poškozeným letadlem přistát. Vše se událo za přítomnosti jak generála tak i jeho velitele pluku z 269. letecké divize pluk. V.J.Dadonova. To už byl nositelem několika vyznamenání, jako je např. medaile За оборону Ленинграда/za obranu Leningradu (22.12.1942). A za tento čin měl obdržet medaili Zlatá hvězda, ale nestalo se tak. Dodatečně ji za tento čin obdržel až 11.12.1990, při příležitosti udělení jiného řádu, Hrdina Sovětského svazu.

TARAN Me 110

27.března 1944 doprovázel skupinu bombardérů směr Estonsko. Úkolem bylo bombardovat německé letiště na území Estonska. Při jednom napadení, už na území Estonska, svedl souboj s dvěma Fw-190. Byl zasažen a jeho stroj začal hořet. Jen s obtížemi stačil z letadla vyskočit a při seskoku se lehce zranil na noze. Při jednom z nočních pochodů, už na území SSSR, byl německými vojáky zajat. Několik dní byl v zajetí v Lotyšsku, odkud byl předán do Lodže a pak se skupinou 30 sovětských letců do Rabštejna. V jednom z rozhovorů říká, že když přišel do Rabštejna, tak ho potkalo velké štěstí, neboť zde měli dostatek jídla a zacházení nebylo kruté. Přesto byl rozhodnut, že se pokusí z Rabštejna o útěk. Ten uskutečnil 21.08.44. Za několik dní byl dopaden a byl uvězněn v táboře Grossrössen. Odtud, jako vlastenec, opět uprchl. Tvrdí, že po 14 dnech byl zajat na řece Wisle.(pravděpodobněji je asi řeka Nysa 150 -170km). Během pochodu nic nejedl, jen trávu, kůru ze stromů apod. Za tento druhý pokus o útěk byl přepraven do koncentračního tábora Buchenwald, kde byl až do konce války. Po válce Polunovskij fašistický tábor vyměnil za komunistický, ze kterého však nebylo útěku.

ÚTĚKY

Vysoká vyznamenání získané do doby než se dostal do zajetí:
03.11.1942 орден Красного Знамени / Řád Rudého praporu
22.12.1942 медаль За оборону Ленинграда/ Medaile Za obranu Leningradu
04.04.1943 орден Отечественной войны 2 степени /Řád Vlastenecké války 2.stupeň
12.09.1943 орден Александра Невского /Řád Alexandra Něvského

ŘÁDY

V r.1958 jeden polský zemědělec, při obdělávání své půdy, vyoral větší počet sovětských vyznamenání, které Němci zadržným vojákům odebírali. Na jednom z nich se našlo i číslo, které patřilo nadporučíkovi V.F. Polunovskému.

1958

VÝBĚR 30 OSOB

Ze zatím nalezených podkladů, týkajících se uvězněných pilotů v ZT Rabštejn lze vyčíst, že byli stahováni z různých německých zajateckých leteckých táborů do Stalagu IV-C. Zde pak byli evidováni jen formálně. Veli-teství Stalagu IV-C v Bytčici tak sloužilo jen jako místo k soustředění 30 vybraných osob, které měly být odeslány do Rabštejna, přesněji do Dolní Kamenice. Tam na zcela odděleném místě, byla pro ně postavena samostatná budova.

Piloti tak byli zcela odděleni a bydleli izolovaně od všech skupin pobývajících v Rabštejně. Dokonce měli samostatnou strážní službu. Důvodem mohlo být jejich zaměstnání, bylo to opatření, které snižovalo možnost proniknutí sebemenší informace třeba i k civilním zaměstnancům.

Výběr osob pro nově tvořící pracovní komando dislokované v Rabštejně vede k zamyšlení:

- byli stahováni z řady evropských leteckých zajateckých táborů
- kladen důraz na pilot-důstojník
- osoby měly být vybaveny přirozenými vyššími intelektuálními a sociálními vlastnostmi
- bylo o ně z pohledu doby, z hlediska stravy, dobře postaráno
- život v ZT a mimo něj byl v porovnání s ostatními tábory, kde byli internováni, přijatelný
- sám Polunovskij uvádí, že v ZT Rabštejn bylo o ně dobře postaráno
- zda se neuvažovalo o získání technických informací o sovětských bombových zbraních-viz program Schmidding
- zda se neměli podílet přímo na vylepšování sovětských raketových a bombových zbraní pro Wehrmacht

Že se jednalo o speciální práce svědčí samotný nucený výběr osob. Do Rabštejna se v dané době mohlo zcela bez problému přesunout požadovaných 30 lidí, neboť Stalag IV-C měl k dispozici okolo 23 000 osob

1944 květen Göring nařizuje, aby na území Protektorátu bylo vybudováno raketové vývojové a výzkumné středisko

1944 červen Stalag IV-C soustřeďuje a přebírá 30 vybraných pilotů důstojníků

1944 15.srpen do Rabštejna byla převezena skupina 30 sovětských pilotů důstojníků

ČASOVA SOUVISLOST

Závod Schmidding Podmokly vznikl na popud RLM včetně finanční podpory pro zabezpečení raketové výroby. Výstavba proběhla v letech 1939 -1942. Od r.1940 se rozvíjelo také oddělení R (Raketengeräte-Abt.), kde se vyvíjely raketové motory pro nejrůznější použití jako např. k usnadnění startu letadel; k pohonu klouzavých řízených leteckých pum; startovací raketové motory pro Hs-293 nebo pro raketový stíhač Bachem Ba 349 „Natter“.

Vývojové raketové oddělení bylo pod utajením označováno jako odd. R, které nebylo organizačně začle-něno do Schmiddingu.

Vybudování centrálního vývojového a zkušebního střediska zbraní na území Protektorátu vydalo také samotné RLM na přímý rozkaz H.Göringa, neboť se zde nacházely jedny z největších zbrojovek III.Říše. Organizačně byly začleněny do holdingu Waffen-Union Skoda Brunn GmbH se sídlem v Berlíně. Pro zahájení činnosti ústavu byl stanoven květen 1944. Jednou z hlavních náplní ústavu byl vývoj tryskových motorů. Zajímavostí je, že se ve vývoji také kopírovaly, či vylepšovaly zbraně sovětské výroby. Známe je přepracování sovětské rakety M-8 pro potřebu Wehrmachtu.

V r.1944, ještě před oním příjezdem 30 důstojníků, je možné nalézt v seznamu děčínské nemocnice větší počet těžce zraněných sovětských zajatců – vojáků, v jednom dni. Pravděpodobně došlo ve Schmiddingu k havárii většího rozsahu. Zranění vojáci následně, druhý den po způsobeném zranění, zemřeli. Možná, že uvedená tragédie má souvislost s výzkumnými pracemi. Podobnou zprávu lze nalézt i v r.1945 kdy bylo, údajně požárem, část oddělení R zcela zničeno.

Nelze vyloučit spojitost s projektem Reichenberg , nejen z pohledu formálního zařazení Schmiddingu a Rabštejnu pod Reichenberg/Liberec. Že se jednalo o exponovaná místa v Evropě dokládají i návštěvy z Peenemünde a vysokých důstojníků, generalů RSHA ve Schmiddingu

Že děčínské továrny Schmidding a Weser blízce spolupracovaly dokazuje i poválečné datum 27.06.1945 kdy byl národním správcem jmenován ministerstvem průmyslu ing. Jan Mazáč, který za války pracoval ve Škodě Plzeň a Zbrojovce Brno, které se zabývaly výrobou raket. Oba podniky byly, tak jako Weser Rab-štejn, součástí Říšských závodů Hermanna Göringa (Reichswerke Hermann Göring = RWHG)

O tom jakou důležitost měl pro Sovětský svaz závod Schmidding a odd. R svědčí nalezený zápis, kde generál Nosál okamžitě, hned 09.05.45 vydává rozkaz nucené správy.

Podobné je to i u Weserflugu Rabštejn, tam je realizace zajištěná ještě rychlejší 08.05.1945

08.05.1945 Prozatímním národ. správcem Weserflugu Rabštejn je jmenován A. Pevný , který zde za války pracoval jako ved. osob.oddělení. To je důkazem, že všechny personální seznamy se zachovaly

09.05.45 ihned v den osvobození gen. Nosál vydal na uvedené zbrojařské továrny nucenou správu.

Okamžitě po válce začal továrnu Schmidding využívat Vojenský výzkumný a technický ústav, který tu pokračoval v práci na vývoji raketových pohonů

SCHMIDDING ODDĚLENÍ-R WESERFLUG

POVÁLEČNÉ UDÁLOSTI

POVÁLEČNÁ SVĚDECTVÍ

Podařilo se nalézt 92 letého pána, který byl jako voják, po zjištění jeho teoretických znalostí a praktických dovedností, rozkazem zařazen do poválečného raketového vývoje, který se prováděl na Děčínsku. Bydlel na děčínském zámku a pracoval na poválečném vývoji raket, kde čechoslováci, z větší části, jen servisovali sovětské odborníky. Brzy sověti nashromáždili potřebné materiály a vybraným československým spolupracovníkům nabídli, že pokračování prací na raketovém projektu, nalezeném v Děčíně, je pro SSSR velmi důležité a bude probíhat pod vysokým utajením jen na území Sovětského svazu. Vybraným lidem bylo nabídnuto, že pokud chtějí nadále spolupracovat, mohou odejít, přestěhovat se, do SSSR. Místo jim nebylo sděleno. Kolik čs.pracovníků do SSSR za tímto účelem odešlo, nelze pochopitelně zjistit.

Potřebám oddělení sloužila podzemní zkušebna v závodě, která se tam, ve formě prostoru, nachází i dnes. Také se udává, že v okolí Děčína se nacházela i vybavená venkovní experimentální stanice. Byly (jsou?) fotografie, které existenci zkušebny na území Děčína dokládají - možná se záměrně udává, že z fotografií se nedalo poznat, kde byla situována.

Ke zkouškám a k výzkumu oddělení R musela být k dispozici venkovní zkušebna, to dosvědčuje i tvrzení jednoho svědka, vysokého důstojníka ČSLA, který vzhledem ke svému postavení měl přístup k uvedeným informacím. Ten také dokládá existenci několika fotografií, ale že s odstupem doby, nešlo určit a tím ani nalézt místo.

Doložená raketová zkušebna na území Protektorátu byla až v Bolevci u Plzně to je asi 200km. Dojždění ke zkouškám z Děčína do Plzně je nepravděpodobné, zvláště když konání zkoušek v Bolevci není doloženo.

Po válce zařízení továrny využívalo I. odb./6.odd. VVTÚ k pokračování prací na projektování raket.

Pro zkoušky tahu RM měla sloužit experimentální stanice v podobě železniční tratě s vagónovou brzdou, jen z jedné strany krytá vysokým přírodním svahem ve tvaru stoupavého oblouku na jehož svršku se nalézala jiná železniční trať - bez možnosti určení zda je průchozí, či slepá.

Po vyhlášení tzv. Pseudodemokracie (1989) se objevují nekontrolovatelné úniky, které asi neměly spatřit světlo světa. Jednalo se spíš o jednotlivce, kteří svými vyjádřeními na odborných seminářích dávali na vědomí, že oni byli vždy proameričtí a odhalovali tak sovětské nebezpečí. A tak se ven dostává informace o větším počtu fotografií, které jsou uloženy v nejmenovaném ústavu a dokumentují existenci zkušebny, která se nachází v okolí Děčína. Po snaze se dopátrat a jen shlédnout dané fotografie, všichni oslovení mají bobříka mlčení. Porevoluční vina se přehnal a vše zapadlo do starých kolejí.

POREVOLUČNÍ UDÁLOSTI

Nadporučík Polunovskij je jeden ze 30 sovětských pilotů vězněných v Rabštejně a jeden ze šesti, kterého se zatím podařilo jmenovitě dohledat. V současné době ověřuji další dva, kteří mohli být v ZT Rabštejn jsou to piloti Koreškov a Silin.

Polunovského jméno se nachází jak na hlášení z Rabštejna, tak i v Kriminalpolzeiblattu v čísle 4972. Jeho životní osud nám dokládá jak si je nacismus blízký s komunismem. Přes velké oběti, které přinesl své zemi ho komunisté zavřeli do jednoho z nejkrutějších sovětských koncentračních táborů v SSSR. A i jeho další život až do r.1990, tj. celých 44 let, nebyl takový jak by si člověk, který tolik dokázal pro svou zemi, zasloužil. Podobně se ke svým hrdinům chovali krutě i komunisté v Československu, když vojáky ze západní i východní fronty nechali pozavírat a některé i popravit. A ti, kteří přežili, prožívali svůj zbytek života v ponížení. Takový osud potkal i Polunovského.

S odstupem času není pochyb o tom, že seznam vybraných důstojníků-pilotů existuje někde v utajeném, dnes už ruském archívu. A že mohl být důvodem Polunovského internace v jednom z nejtěžších lágrů komunistického režimu a jeho následné propuštění z armády. Po propuštění z armády ho na příkaz KS, nesměli nikde zaměstnat. Zbývala jediná cesta - směr Sibiř. Po čase se přestěhoval do Permu, kde se oženil a dostal práci v místním divadle jako kulisák. Až teprve v r.1958 mohl opět usednout znovu do letadla, to byla doba, kdy opět nabyl všechna občanská práva, byly mu vráceny také vojenská vyznamenání. Přesto zůstal nadále pracovat v divadle a ve svém volném čase mu dovolili dělat instruktora letectví v místním aeroklubu, kde létal až do r.1978. Za tu dobu vychoval mnoho civilních a vojenských pilotů

Celkový smířlivý postoj k dalšímu osudu svého života, a i až jeho pozdní rehabilitace vysvětluje, že aniž by to mohl samozřejmě ovlivnit, jeho jméno figurovalo na některém z německých seznamů vytípaných osob. To mu pravděpodobně bylo dáno na vědomí ve SMERŠi. Proto nakonec byl rád, že přežil a mohl se dožít takového věku.

Na jeho počest je po něm od roku 1999 pojmenováno letiště v Permu

EPILOG